

SIMEK VALÉRIA

Sugaras időkben

A szó benned mélyen ült el
csak figyeltél. Neked
ajánlottam fel álmaim.
Úgy éltél, mint akié itt
minden völgy, domb,
erdő. Beszélgetéseket
hallottál régi öregektől,
áldást és átkot. S az
elvirágzott júliusban
rendbe raktad az eltörött
szó-darabkákat. Majd nyitott
mondatokat fűztél össze
öblös kosárrá. Sugaras
időkben az évek bennünk
öltöttek testet. Figyeltünk
egymásra, lépéseink
egymáshoz igazítottuk.

Amikor a szemünkből
kipattant a hajnal, mezőn
talált minket a dél.
Sonkát, kolbászt bontottunk
a dél szakajtójából a föld
asztalán szétterítve.
Fecskék karistolták az eget, –
vihar lesz – mondtad.
Induljunk, mert tengelyig
süllyedünk a dombokról
lehordott sárban, iszapban.
Otthon a tükörben néztük,
hogy ráncok gyűrődnek
arcunkon, pedig még
figyelő, hallgatózó gyermekek
szerettünk volna lenni.

Rád gondolok

Rád gondolok, magam siratom
hiányod csendjében. Viharlámpád
fénye nem araszol előtted hazafelé
az úton. Vad szelek elvitték parányi
lángodat. Szemmel föl nem mérhető
messzeségben jársz. Az árnyékok már
nőnek, akár a bíbor sugarak. A nyár
zöld lobogása már olvad az estében.
Harangok szólnak messzire szálló
zúgással. A földön mély csend pihen.
Az ég ezüst szegekkel fényesített
terítő a világ fölött.